

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania D. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2021 z dnia 23 marca 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S., ogłoszonym w
Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 773,
z udziałem M.K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 5 października 2021 r.,

umarza postępowanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS, Rada) działając na podstawie art. 3
ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021,
poz. 269 ze zm.; dalej: u.KRS) uchwałą nr (...)/2021 z 23 marca 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S., ogłoszonym
z Monitorze Polskim z 2020 r. poz. 773, postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie M.K. do pełnienia
urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S.;

2. nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie M. D., D.G., E.S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S.

Odwołaniem z 3 maja 2021 D.G. (dalej: Skarżący) zaskarżył uchwałę w całości, tj.:

1. w pkt. 1, na mocy którego KRS postanowiła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S. M.K. oraz

2. w pkt. 2, na mocy którego KRS postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S. M.D., E.S. oraz D.G. w zakresie, w jakim Rada nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S. kandydatury Skarżącego.

W odwołaniu sformułowano następujące zarzuty naruszenia:

1. przepisów prawa procesowego, a to:

1. art. 42 ust. 1 u.KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób lakoniczny bez wzięcia pod uwagę kryteriów wskazanych w przepisach, w sposób nie poddający się kontroli instancyjnej i uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów jej podjęcia, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącego jest gorsza od kandydatury uczestniczki postępowania;

2. niewskazanie przyczyn, dla których - w świetle art. 35 ust. 2 u.KRS:

1. kandydatura rekomendowanej kandydatki została uznana za najlepszą spośród wszystkich zgłoszonych, przez co uchybienie miało istotny wpływ na wynik konkursu, ponieważ sfera motywacyjna uchwały w zakresie, w jakim odnosi się do Skarżącego nie została ujawniona, nie wyjaśniła też przyczyn, dla których kandydatura M. K. została wybrana i była lepsza od kandydatury Skarżącego lub innych kandydatów oraz nie jest możliwa jej weryfikacja pod względem jej zgodności z prawem;

1. art. 33 ust. 1 u.KRS, poprzez nierozpoznanie sprawy w sposób wszechstronny, w szczególności nieuwzględnienie, że dokumentacja konkursowa

wskazuje, że Skarżący zasługuje na całościową ocenę wyższą niż kandydatka rekomendowana, co wynika z łącznego zastosowania kryteriów, określonych w art. 35 ust. 2 u.KRS, ponieważ spełnia on zasadnicze kryterium oceny kwalifikacji w wyższym stopniu aniżeli kandydatura M. K. Skarżący posiada identyczną ocenę z egzaminu sędziowskiego; wyższą ocenę ze studiów (jako jedyny z kandydatów ocenę bardzo dobrą); porównywalną do wybranych kandydatów ocenę kwalifikacji sporządzoną przez sędziego wizytatora (ocena bardzo dobra); większe doświadczenie zawodowe (w płaszczyźnie pracy w wymiarze sprawiedliwości - praca na stanowisku asystenta sędziego w Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w Ż. - przez okres 8 lat, oraz na stanowisku referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Ż. przez okres 5 lat) - a zatem przyjęte przez Radę kryterium doświadczenia zawodowego spełnia lepiej niż wybrana kandydatka;

2. przepisów prawa materialnego, a to:

1.art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez niewłaściwe zastosowanie, na skutek nieprzyjęcia przejrzystych kryteriów wyboru kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w S., które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2.art. 35 ust. 2 u.KRS, poprzez przez błędną wykładnię, na skutek przyjęcia, że w zakres kryterium „oceny kwalifikacji kandydata” wchodzi w decydującej mierze kryterium „doświadczenia zawodowego” rozumianego jako wieloletni staż pracy w wymiarze sprawiedliwości, podczas gdy pod uwagę należy wziąć różnorodność wykonywanych czynności i zajmowanych stanowisk, w tym w stanowisk samodzielnych, odnośnie kryterium poziomu poparcia środowiska sędziowskiego wzięcie tutaj pod uwagę opinii Kolegium Sądu Okręgowego w K., jako przesłanki dominującej, pomimo że nie korespondują one ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, w szczególności doświadczenie i kwalifikacje zawodowe Skarżącego w porównaniu z pozostałymi kandydatami nie uzasadniają rozbieżności w zakresie poziomu poparcia organów;

3.art. 35 ust. 2 u.KRS, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że rekomendowana kandydatura jest lepsza niż kandydatura Skarżącego, chociaż spełnia on zasadnicze kryterium oceny kwalifikacji w wyższym stopniu aniżeli kandydatura M.K., ponieważ posiada identyczną ocenę z egzaminu sędziowskiego; ocenę bardzo dobrą ze studiów; porównywalną do wybranych kandydatów ocenę kwalifikacji sporządzoną przez sędziego wizytatora; większe doświadczenie zawodowe, a przede wszystkim zajmowanie przez okres ośmiu lat stanowiska asystenta sędziego w Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w Ż., a następnie referendarza sądowego w Wydziale Ksiąg Wieczystych – od dnia 1 listopada 2015

r. w Sądzie Rejonowym w Ż. (doświadczenie zawodowe wyłącznie w charakterze prawnika przez okres blisko 14 lat, z tego ponad 5 lat pracy na samodzielnym stanowisku referendarza sądowego), podczas gdy M.K. zdobyła doświadczenie zawodowe jedynie na stanowisku asystenta sędziego, które nie jest stanowiskiem samodzielnym, lecz praca w tym charakterze zakłada aktywny udział sędziego, z którym współpracuje asystent; bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez sędziego wizytatora na potrzeby niniejszego postępowania, a także bardzo dobrą opinię sędziego wizytatora sporządzoną na potrzeby postępowania o powołanie na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w B. w czasie kiedy Skarżący zajmował stanowisko asystenta sędziego w Sądzie Rejonowym w Ż., która w zasadzie stanowiła podsumowanie jego pracy na wskazanym stanowisku przez okres 8 lat.

W odpowiedzi na odwołanie, KRS, pismem z 26 maja 2021 r., wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

Pismem z 28 czerwca 2021 r. Skarżący cofnął odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2021 z 23 marca 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w S., ogłoszonym z Monitorze Polskim z 2020 r. poz. 773.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Możliwość wniesienia przez uczestnika postępowania odwołania do Sądu Najwyższego od uchwały KRS przewiduje art. 44 ust. 1 u.KRS. Zgodnie z art. 44 ust. 3 u.KRS, postępowanie przed Sądem Najwyższym w sprawie z takiego odwołania powinno się toczyć według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. przewidującego tzw. przymus adwokacko-radcowski). Utrwalony jest pogląd, że wymienione przepisy należy w tym przypadku stosować odpowiednio (wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

Wobec cofnięcia przez Skarżącego odwołania, postępowanie w niniejszej sprawie jako niedopuszczalne podlega umorzeniu.

Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS.

